

“ plere, & postea quam complevero, recipi me ad eum, à quo missus sum. Cum ergo fuero assumptus, mittam tibi aliquem ex discipulis meis, ut curet ægritudinem tuam, & vitam tibi atque his, qui tecum sunt, præstet.

Eadem epistolam, licet paucis adjectis, & luculentiori stylo recenset Spondan. in Epit. Baronii, anno 31. num. 22. Sur. in vita Sancti. tom. 4. die 16. Augusti: Ex quo aliisque constat, Ananiam ministrum Regis Abgari, cum Christi miranda opera in Palæstinam adveniens didicisset, id domino suo nunciavisse, qui omni spe salutis deflitutus ægrotabat. Quapropter per eundem Ananiam præfatam epistolam Christo misit, illique injunxit, ut Salvatoris effigiem afferre satageret: sed cum prænitore faciei depingi non posset, Christus linteum ori applicans, iconem suæ formæ edit in illo, quod simul cum epistola Jesu ad Abagarum, detulit Ananias, ipsumque auro exornatum supra principem civitatis portam collocari Rex jussit, ut illi cultus redderetur, qui antea exhibebatur imagini insignis cujusdam Dei ibidem constituta, ut nullus ingredi posset urbem, nisi precibus ad eam fufus. Hæc epistola missa est ad Abagarum anno à Christi nativitate 32. aut 33. ipfius Salvatoris manu exarata, ut tradit post Baron. Spondan. in Epitome tom. 2. anno 944. num. 3. etfi P. Suar. de vita Christi disp. 29. q. 42. art. 4. vers. Hic verò, asserat incertum esse, an Christus, vel aliquis ex discipulis scripserit. Edessa nomen fuit pluribus civitatibus commune, ut videre est apud Orletium in Thesaur. Geograph. verb. Edessa, Calepin. & Nebrissenf. Illa verò, cui dominabatur Abagarus, sita est in Syria, quæ vulgò hodie Orfa, vel Raha dicitur. Theatrum vitæ humanæ lit. P, pag. 105. & alii jam recensendi. Quæ autem hucusque tradidimus, pluribus prosequitur Sur. sup. cap. 2. cum seqq. Baron. anno 31. num. 58. ubi Spondan. num. 22. 23. Senenf. sup. Gualter. in Chronograph. sec. 2. pag. 212. ubi memorat alium Abagarum Edessæ Regem, à Caracalla per insidias interfectum. Adrian. I. tom. 3. Concilior. cap. 8. Theatrum vitæ humanæ lit. E, pag. 125. versio. Abagarus, & lit. R, pag. 68. Quam historiam, & epistolam missionem veram esse, ex multis auctoribus fide dignis ostendit Card. Baron. Spondanus, & Surius cap. 13. licet P. Suar. hæsitet auctoritate Gelasii epistolam apocryphas decernentis: & Jesu Epistolam Edessæ exiltere ait Barbosa sup. vers. Epistola Jesu.

90 In cujus rei corroboratorem traditur post Christi ascensionem missum esse ab Apostolis Thaddæum unum ex septuaginta duobus discipulis Edessam, ut quod Dominus Abagaro per epistolam promiserat, adimpleret, qui Regi sanitatem contulit, illique ac Edessanis sacrum Baptisma ministravit, anno Christi 43. Baron. eo anno, ubi Spondan. num. 5. Sur. sup. cap. 7. & 8. Gualter. ubi proximè, Theatrum vitæ humanæ d. pag. 125. vers. Abagarus. Hunc Thaddæum aliqui Apostolum vocant, ut Gualterius: sed error ex nominis identitate provenit, quapropter Thaddæus Apostolus pro discipulo, de quo agitur, usurpatur, ut advertit Spondan. anno 44. n. 22.

Ibi: Addit Evagrius

91 Propter Christi effigiem ad Abagarum missam haud pauca divinitus collata beneficia experiebantur Edessani, itaut vulgò jactaretur, eam civitatem expugnari nequire; quia à Deo tutabatur: quod audiens Cosroës Persarum Rex, ut id fal-

sibile redderet, totis viribus ipsius obsidionem aggressus est, cui merito evenere quæ memoriæ Evagrius prodidit, & D. Covarruv. compendio recenset, latiusque prosequuntur Baron. anno 545. & ibi Spondan. num. 2. Surius cap. 11. cum seqq. Theatrum vitæ humanæ lit. D, pag. 377. versio. Cosroës.

Ibi: Ex Edessa imaginem istam.

92 Cum Edessa imperialibus armis nimium divexaretur, nec amplius acerbam obsidentium expugnationem sustinere possent, Salvatoris effigiem sunt politici cives, ut ab hostili oppreffione eximeretur: quo pacto & civitas imminens periculum debellationis evasit, & sacratissima Imago Constantinopolim est delata, quam Imperator, ac populus plausibili cultu, ac reverenti alacritate exceperunt, & in templo, quod Pharos dicebatur, collocarunt. Baron. tom. 10. anno 944. n. 13. ubi Spondan. tom. 2. n. 3. Sur. tom. 4. die 16. Augusti, cap. 18. Theat. vitæ hum. lit. I, pag. 50. Hæc translatio contigit anno 944. sub Imperatore Constantino Porphyrogenito, quod cognomen commune erat cunctis Principibus Constantinopolitanis, qui statim ac oriebantur, induti purpurâ splendebant, aut in palatio Porphyrio edebantur. Spondan. ubi proximè.

93 Prætermisit D. Covar. hæc verba: Opuscula Frumentii apocrypha, quæ extant apud Gratianum, & Gelasium. Fuit autem Frumentius vir virtutibus, ac miraculis apud Indos venerandus. Tyrum patriam habuit, qui apud eas gentes Apostolum agens. Fidem Catholicam mirum in modum propagavit, & Alexandriam adiens à D. Athanasio illius civitatis Patriarcha Episcopus est ordinatus, ut illis regionibus munere suo fungeretur. Sozomen. lib. 2. Hist. Eccles. cap. 23. Socrat. lib. 1. cap. 15. Theodoret. lib. 1. cap. 23. Baron. anno 327. & ibi Spondan. n. 4. Theat. vitæ hum. lit. M, pag. 560. & lit. T, pag. 115. At postea à recitidine desens Sanctorum scripta corrupti, & falsa prodidit: quapropter à Gelasio illius opuscula rejciuntur, ut ex Baron. anno 290. n. 34. tradit Barbosa in collect. ad cap. Sancta, n. 27. vers. Opuscula Frumentii, 15. dist.

Vers. Passio Gregorii apocrypha.

94 Apud Gratianum in emendatis codicibus legitur Georgii. Hic Georgius Capadox Arrianus per Imperatorem Constantium loco Athanasii in Sedem Alexandrinam intrusus est, qui ob propria scelera à Gentilibus meruit enecari, ejusque cadaver flammis absumptum est, cineribus in mare projectis, qua ratione Martyrum numero adscribendus non est, quandoquidem non ob Fidem peremptus est, de quo Baron. in Martyrolog. die 23. April. & Annal. tom. 2. an. 290. n. 35. Spondan. in Epitome Annal. anno 356. n. 3. & anno 362. n. 36. & 37. Barbosa sup. vers. Passio Georgii.

Ibi: Passio Quirici, & Julittæ apocrypha.

95 Quanquam historia de martyrio Quirici & Julittæ omnino vera sit, ut apparet ex præmissis supra, cap. proximo, n. 67. tamen liber, qui Passio Quirici, & Julittæ inscribentur, apocryphus censetur, quia falsa, & fabulosa illi inserta reperiebantur, ab hæreticis quidem conficta, ut Gelasius de

libris hagiographis differens prædixit, & à Gratiano & D. Covar. supra, cap. 16. n. 6. vers. Item gesta Sanctorum, refertur, ubi etiam de passione Georgii mentio fit.

Post passionem Quirici & Julittæ inseritur à Gelasio & Gratiano, Contradictio Salomonis, quæ scriptura apocrypha declaratur: de qua D. Covar. paulò inferius, vers. Quem verò librum, sub n. 13.

Ad Num. 12.

96 Est prænotandum Phylacterium vocem esse Græcam, quæ Latine Amuletum interpretatur, ut ex Authoribus recensendis patebit, de quorum nomenclaturâ & etymologia Cornucop. de ling. Latina, col. 210. n. 50. col. 211. in princ. Theat. vitæ humanæ lit. A, pag. 390. verb. Amuletum, Abulens. sup. Matth. cap. 23. q. 32. Calepin. verb. Amuletum, & Phylacterium, Nebrissenf. eistlem verbis. Est autem Phylacterium ductum à verbo Græco Phylaxo, quod est Servo, Custodio. Abulens. ubi proximè, Cornel. à Lapidè sup. Matth. 23. vers. 5. verb. Dilatant. Accipitur pro medicina adversus omnia mala, & noxia, ut mortem, morbum, infortunium, quod ad collum præservationis causâ appendi solet: dividitur in sacrum, & superstitiosum: huc vetitum est, fieri enim constat diabolicis incantationibus, ignotisque characteribus. Hæc phylacteria damnantur à Gelasio, & apud Gentiles in usu habebantur, maxime ad præcavendam parvulorum fascinationem. Illa verò, id est sacra, Christianis sunt permiffa, velut sacrosancta Evangelia, Psalterium Davidis, Agnus Dei, Aqua benedicta, Oleum sacrum, & alia, quæ ab Exordio Ecclesiæ, ac nunc pie ac religiose ge tantur, ut Deus, in quo spem constituere debemus, ab imminetibus corporis, & animi periculis eruat nos, cujus munificentia referenda sunt beneficia, quæ per ipsas res sacras experimur, de quo egregie Delsio disquisition. magicar. lib. 1. q. 4. Baron. Annal. anno 58. & ibi Spondan. n. 30. & an. 120. n. 7. & 8. & alibi non semel, Sixt. Senenf. in Biblioth. Sancta, lib. 2. verb. Phylacteria, Theat. vitæ hum. ubi proximè, quò loci latissime de aliquibus amuleti sacris: & observatur, amuleta in quibusvis rebus consistere posse, quæ nihil sanctæ sint, & debito modo deferantur, aut à natura virtutem habeant ad aliquos morbos, aliave noxia propulsanda, præ se superstitionem ferant. Delsio ubi sup. Phylacteriorum abusus frequens fuit apud Græcos, Romanos, Judæos, aliasque gentes, Delsio d. q. 4. in princip. Senenf. verb. Phylacteria 2. Maldonat. sup. & apud Christianos superstitioni deditos inolevit, ut notat Delsio, monens eos à Dæmone decipi, promiffa vitæ securitate per amuletum, præsertim militibus. Superstitiones phylacteriorum vetitæ sunt à Caracalla, & Constantino Magno, & in Concilio Turonensi sub Carolo Magno, ut testantur Baron. Annal. anno 218. & ibi Spond. n. 2. & anno 358. num. 6. Delsio sup. vers. Posterior. Easdem in Africa interdixit D. Aug. Baron. anno 418. ubi Spondan. n. 6. & excommunicationis poenâ percelluntur, qui hujusmodi phylacteriis usi fuerint in cap. 1. 26. q. 5. ubi Barbosa in collect. Delsio ubi proximè, quam ipso facto non incurri probat Barbosa.

97 Quoad phylacteria Phariseorum, de quibus Matth. cap. 23. vers. 5. ibi: Dilatant enim, ait Dominus, phylacteria sua, duo observanda sunt, quæ fuerint illa, & quo fine à Phariseis gestarentur. Quoad prius omnes conveniunt, esse membranas quasdam, in quibus scripta erant verba

illa Deuteron. cap. 6. vers. 4. Audi Israël, Dominus Deus noster unus est, & diliges Dominum Deum tuum in toto corde tuo, & tota anima tua, & tota fortitudine tua. Cornel. à Lapidè sup. Senenf. ubi proximè, qui alios undecim versus adjicit ex d. cap. 6. & ex cap. 12. Deuteron. Maldon. sup. Hæ membranulæ geitabantur in fronte adinstar coronæ, & in brachijs appendebantur, unde frontalia & brachialia: quod ideo faciebant, ut fervarent Dei præceptum, quod ad literam intelligebant, quod extat Deuteron. cap. 6. vers. 8. Et ligabis ea quasi signum in manu tua, eruntque & movebuntur inter oculos tuos. Verba autem sacra in membranis solemniter ac superstitiosè exarabantur, ut ex Rabbiniis tradit Senensis. Vocabantur phylacteria, quoniam memoriâ legis Divinæ ad ejus observationem conservabant mentem verberantes, & oculos, ob quos quoties manus extendebatur, legem proponebat ex brachio pendentem. Quoad posterius, quo animo phylacteria portarentur, etfi diversæ sint opiniones, quas recenset Abulens. d. quest. 32. communior tamen habet, Phariseos eis uti, ut præ cæteris sancti ac legis observatores viderentur, quod non obscure colligitur ex verbis Christi apud Matthæum superius transcriptis. De quibus omnibus consulendi sunt Abulens. d. quest. 32. cum seqq. ubi quest. 34. quod alii Judæi præter Phariseos phylacteria deferabant, & quest. 35. quod Christus illo usus non est. Maldonat. Cornel. à Lapidè Senenf. August. Barbosa ubi sup. Delsio vers. Conclusio prior, Calepin. verb. Phylacterium.

Vers. Denique Gelasius.

98 De sectis, ac nominibus hæreticorum vide caput penultimum 24. quest. 3. Baron. in Annal. Ecclesiast. sub propriis nominibus, Spondan. similiter in ejus Epitome, Gualter. in Chronograph. qui omnium hæresiarcharum, eorumque errores meminit. Theatrum vitæ humanæ lit. H, pag. 19. cum pluribus sequentibus. Licet autem hæretici ab authore sectæ, qua infecti sunt, denominentur, aliquando tamen aliunde sibi nomen assumunt, ut Gnostici, qui sic se vocarunt propter excellentiam scientiæ, quam profitebantur: Cainani, quoniam Cain adorant, & alii, de quibus in d. cap. penult. & Prateol. in Elench. hæretic. Genebrard. Onuphr. Ado Viennens. in Chron.

Ibi: Apud Gratianum falsò legi Tervidus.

Sed jam in recens editis post emendationem Gregorianam habetur Cerinthus.

Ibi: Valentinus, sive Manichæus.

99 De erroribus & perfidia Valentini, pluribus differit Baron. anno 145. & ibi Spondanus, à quo Valentini hæretici nomen acceperunt d. cap. penult. versio. Valentini, Gualter. sup. sec. 2. pag. 177. & pag. 183. cap. de Valentiniensis.

Ibi: Dum legitur apud Gratianum Julianus.

In correctis extat Jovinianus, de quo supra, num. 75.

Ibi: *Item ubi legitur apud Gratianum Julianus, & Latiensis.*

100 Hæc lectio adhuc post Gregorianam emendationem retinetur: sed glossula marginalis legit *Gemalensis*. De quo Juliano Capuano Antistite videndus Baron. anno 418. ubi Spondan. num. 3. & anno 419. num. 4. & 5. cum aliis annis. Vocatur Artellanensis à Prospero Aquitanico, ab oppido inter Capuam, & Neapolim, vel quia ibi natus est, vel quia Sedem illius civitatis, derelicta Capuana, adeptus est. Spondan. anno 419. num. 4. Pelagianæ hæresi subscripsit, ut Baronius, & Spondan. tradidere, & adversus D. Augustinum acriter calumniis disceptavit.

Verf. *Priscillianus ab Hispania.*

101 Priscillianus ab hæreticis electus Episcopus Abilæ in Hispania, rescripto Gratiani Imperatoris extra Hispaniam cum aliis hæreticis pulsus est: at postea per Macedonium officiorum Magistrum muneribus corruptum subreptit ab eodem Imperatore rescriptum impetravit, ut Episcopi exules suis Ecclesiis restituerentur, in quibus fuit Priscillianus, de cuius pravis moribus, & erroribus agit Baron. *Annal.* anno 381. ubi Spondan. ex num. 14. Et à Maximo tyranno Treveris ob patrata scelera capite plesti iustus est. Baron. an. 385. & ibi Spond. n. 5. Eum Hispanum extitisse Episcopum traditur in cap. penult. verf. *Priscillianiste*, 24. q. 3. ubi quod ex errore Gnosticorum ac Manichæorum permitta edidit dogmata. De eo Genebr. in *Chron.* Bellarm. & Carrill. *Annal.* an. 385. Marian. *Hist. Hisp. lib. 4. cap. 20.* Gualt. *sec. 4. pag. 283. & 306.* D. Hier. in *Isajam, cap. 44.* Garibay *Hist. Hisp. lib. 7. cap. 33. Moral. lib. 9. cap. 42.*

Verf. *Lapedius.*

Apud Gratianum in correctis codicibus legitur *Lapedius*, de quo Gualter. *sec. 7. pag. 533. & 551.* Damascen. *verb. Lampetiani.*

Verf. *Sebatius.*

102 Hoc itidem emendatum extat & legitur apud Gratianum *Sabbatius*, qui ex Judæis oriundus Novatianam sectam amplectabatur: sed quoniam à suis Episcopatum adipisci non valuit, schisma inter eos induxit, & qui Sabbatio adhaeruerunt, ab eo Sabbatiani dicti sunt. Baron. anno 408. ubi Spondan. num. 9. qui alias Protospaschitæ nuncupabantur, eo quod cum Catholicis conveniebant Pascha in azymis celebrantes. Spondan. ex Baron. anno 413. num. 6. ubi tradit, illos à Theodosio juniore deportatione damnatos. Gualter. *sec. 4. pag. 287. & 309.*

Verf. *His hæreticis.*

103 Photini mentio fit duntaxat in emendatis Decreti editionibus, & in d. cap. penult. *versic. Photiani à Photino*, 24. *quest. 3.* Fuit Photinus natione Galata, ex urbe Ancyra similibus monstrorum ferace, ut ait B. Hieron. *sup. epist. ad Galat. in præfat.* Sirmieniem Sedem adeptus est, ejus sequaces Photiani ab authore, vel Humoncionistæ vocantur, quod Christum solum hominem asse-

bant, de quibus Baron. anno 347. ubi Spondan. num. 11. & anno 357. n. 2. Gualt. *sec. 4. p. 275. & 296.* Genebrard. *pag. 359. vers. Hæretici*, *Theat. vitæ hum. pag. 21.*

Ibi: *Africanus, Nestorius Constantinopolitanus.*

Hæc Hæresiarcharum nomina in textu Gratiani adhuc post Decreti correctionem desiderantur. Glossa margin. ibi Nestorium, Maximum & Unicum adjicit. De Nestorio egimus supra, cap. 15. num. 36. De Maximo Episcopo Constantinopolitano agit Baron. *Annal. an. 379.* ubi Spondan. n. 5. A quo hæretico diversus est ille, qui contra Arianos Nicænæ Fidei egregius extitit propugnator, Hierosolymorum clarus Antistes, ut videre est apud Baron. & Spondan. anno 331. num. 2. anno 335. n. 8. & anno 341. n. 2. anno 347. n. 5. & anno 351. num. 9. quo è vita migravit, & ita non paucis annis anterior fuit altero Maximo, qui anno 379. creatus est Episcopus, teste post Baron. Spondano anno 379. n. 5. De quibus & aliis hæreticis, quorum hæc mentio fit, consule allegatos supra, n. 98.

Ad Num. 13.

Inter Ecclesiasticos Scriptores recensentur Theodoretus Cyri Antistes, Socrates Presbyter Pistoriensis, & Hermius Sozomenus, qui seorsim singuli Ecclesiasticam Historiam ediderunt centum & viginti annos ferè complectentem ab eo tempore, quo Eusebius Cæsariensis finem suis lucubrationibus imposuit, quas ad annum ferme 320. perduxit. Socrates verò, & Sozomenus usque ad annum 439. scripsere, Theodoretus autem ad annum 427. Hæc secundum Baronii computationem anno 318. ubi Spondan. num. 4. anno 325. num. 54. anno 427. num. 4. & an. 439. num. 8. Gualter. in *Chronog. sec. 5. pag. 366.* Quam historiam prosequitur Evagrius ad annum 595. *Theatrum vitæ humanæ lit. H, pag. 59. vers. Historici Ecclesiastici, verb. Socrates Pistoriensis.* De his tribus Historiographis sepe Baron. & Spond. ab anno 319. ad annum 453. Bellarm. in *Scriptor. Ecclesiast. sec. 5. anno 430. & 440.* Gualter. ubi proxime, Genebrard. in *Chron. lib. 3. pag. 441. versic. Socrates*, *Theatrum vitæ hum. d. verb. Socrates.*

Ibi: *Opera & studio Cassiodori.*

Eam triplicem historiam Græcè à suis authoribus scriptam Latinitati tradidit Epiphanius precibus Cassiodori, inter quos strictum amicitie vinculum intercesserat: ex quibus unam duodecim libris concinnavit, quæ *Tripartita* nuncupatur, Baron. anno 439. & ibi Spondan. num. 8. Bellarm. *sec. 6. anno 530. verb. Aurelius Cassiodorus*, Trithemius in *Catalogo*, *Theatrum vitæ humanæ sup. Gualter. sec. 6. pag. 486.*

Fuit Cassiodorus vir moribus ac literis eximius Regis Theodorici præceptor: functus est sublimioribus officiis, ac dignitatibus, extitit enim Cancellarius, Senator, Quæstor sacri Palatii, Consul ordinarius, Magister officiorum, Præfectus Prætorio, ac Patriciatus honore decoratus. Baron. anno 354. & ibi Spondan. num. 1. *Theatrum vitæ humanæ lit. R, pag. 149.* Quibus posthabitis in monasterium, quod ipse construxerat, se recepit, ubi Abbatem egit. Unde Magnus Aurelius Cassiodorus

rus vocitatur. Ejus opera recensent Bellarm. & Trithem. *sup.* Ultimam grandævus clausit diem: nam ad centum ferè annorum pervenit. Spondan. ex Baron. anno 362. num. 3. De quo Gualter. d. pag. 486. Genebrard. d. lib. 3. pag. 453. Trithem. *sup. Theatrum vitæ humanæ lit. M, pag. 171. & lit. R, pag. 149.* Floruit Cassiodorus sub Theodorico Rege Italiae, & Anastasio Imperatore, sicut ex Baronio, & aliis constat.

Verf. *Ceterum de Authoribus.*

108 Socratem ac Sozomenum in Novatianorum hæresim lapsos adnotat Bellarm. *sup. sec. 5. anno 440.* Baron. anno 56. ubi Spondan. num. 9. anno 439. num. 8. Gualter. *seculo 5. pag. 366.* Genebrard. d. pag. 441. ubi de Socrate tantum, qui etiam Originista fuit. Spondan. anno 402. num. 5. Hinc est, ut haud pauca commenti sint in gratiam Novatianorum, quibus falsò miracula tribuunt. Spondan. ubi proxime, Genebrard. d. pag. 441. Sed & Sozomenus historiam suam denigravit laudibus Theodori Mopsuesteni Episcopi hæresiarchæ nefarii. Quod alia vero his authoribus fides adhibenda est, nisi ubi de mendacio convincuntur, siquidem Gelasius eorum scripta ut apocrypha non rejecit, quanvis Eusebium notaverit, de quo supra numer. 68. Ita ex Baron. Spondan. anno 439. num. 8.

Ibi: *Qui & ipse Theodoretum fidem.*

109 De Theodoro etiam fertur, aliquando Nestorii erroribus imbutum fuisse, sed postea resipuisse, ac encomia Theodoretum Mopsuesteni perperam historiæ inseruisse, quem ita in delitiis habuit, ut vulgò putaretur Theodoretus ab hoc Theodoro nomen accepisse Baron. an. 427. ubi Spondan. num. 4. & anno 432. num. 6. apud quos de illo multa usque ad annum 453. quo obiit Spondan. eo anno num. 6. Theodoretum lucubrationes recensent Bellarm. *seculo 5. anno 430.* Trithem. in *Catalog. Gennad. de vir. illustribus*, Sixt. Senens. in *Bibliotheca sancta, lib. 4. verb. Theodoretus*, Gualter. in *Chron. sec. 5. pag. 364.* qui Theodoretum tuerentur, ac sanctimonia floruisse, multa pro fide passum testantur.

Verf. *Quem verò librum.*

110 Cujus meminisse Sixt. Senens. *sup. lib. 2. verb. Salomon, vers. Item & liberalius* (quem se nunquam legisse fatetur) Possesin. in *Apparatu sacro, tom. 3. verb. Salomon, versic. Fertur*, Barboza in *collectan. ad cap. Sancta, num. 27. vers. Contradictio*, 15. *distinet. Valcarcer. in Epitome Jur. Canon. in d. cap. Sancta, col. 44. vers. Passio Georgii.*

Ibi: *Nam de eo libro, qui pœnitentia Salomonis.*

111 De quo mentio est apud disputantes de salute, vel damnatione Salomonis: quæstio quidem à pluribus exagitata, ut videre est apud Salian. *Annal. Ecclesiasticor. tom. 3. anno mundi 3058. à n. 3.* ubi triplicem classem authorum singulos referens constituit. Primam eorum qui, expensis utrimque rationibus, in ambiguitate resident: his accedit D. de *Faria Novæ Addit. ad Covar. Tom. II.*

Cornel à Lapide *sup. Proverb. Salomon. cap. 30. versic. Sexto*, ubi ait, divina providentia nos latere. Torniiell. *Annal. anno 3059.* ubi quod ita sentiunt majoris autoritatis DD. Secundam asseverantium Salomonem in æternum periisse, quod fusè probat Philipp. Abb. Præmonstratens. *tract. de damnat. Salomon.* Tertiam benignius sententium, illum per pœnitentiam gratiæ Divinæ restitutum è vita migrasse, cui sententiæ cum plerisque subscribit Salian. *sup. num. 25.* Verùm & Cornel. à Lapide *sup.* refert ex Pineda, nuper in monte Eliberitano laminam esse inventam, ubi de Salomone lingua Mozarabum sic scriptum extabat: *Et flevit scelus suum vehementi fletu, & condonatum est ei.* De cuius scripturæ fide ambigitur, ut Cornelius ait.

SUMMARIUM.

- 1 *Leges Hispana Partitarum cur condita.*
- 2 *Temporis mentio fieri debet in initio cujusque operis.*
- 3 *Alfonsus Rex fuit earum legum conditor.*
- 4 *Quis ex Regibus hujus nominis eas constitutiones ediderit.*
- 5 *Quare Sapientis cognomen meruerit, & quæ opera ejus nomine in lucem prodierunt.*
- 6 *Leges Partitarum quando promulgatæ, usuque receptæ.*
- 7 *De essentia legis non est temporis adscriptio.*
- 8 *Quo anno Rex Ferdinandus III. obierit, illique Alfonso successerit.*
- 9 *Alfonsus in Regem Romanorum electus est.*
- 10 *Quando decesserit.*
- 11 *Annus hodie communiter inchoatur à Kalendis Januariis.*
- 12 *De temporis computatione quoad Partitarum leges.*
- 13 *De triplici amorum dinumeratione.*
- 14 *Varia amorum supputatio olim apud Romanos.*
- 16 *Varia amorum computatio apud diversas Gentes.*
- 17 *De computo amorum apud Hebræos.*
- 20 *Annus solaris quantum excedat lunarem.*
- 21 *Duplex anni initium Hebræis.*
- 22 *De mensibus Hebræorum.*
- 23 *Diluvium universale quando contigerit.*
- 24 *Qui amorum computus magis receptus.*
- 25 *De mundi ætatibus.*
- 26 *Valde discrepant Scribentes dum annos ab orbe conditio dinumerant.*
- 27 *Christus quoto anno à mundi creatione ortus.*
- 28 *Excessu inter diversas amorum computationes.*
- 29 *Errorès Chronologiæ, quæ est in præmio legum Partitarum notantur, & corriguntur.*
- 31 *Quam Chronologiam observaverint legum Partitarum compilatores.*
- 32 *Orbis quo anni tempore creatus sit.*
- 33 *Quid senserit Rex Alfonso in dicta Chronologia.*
- 34 *Quo anni tempore universale diluvium cepit, ac cessaverit.*
- 35 *Annus apud Hebræos non semper eadem die incipiebat.*
- 36 *Menses Macedonici.*